

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 462. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760317760/facsimile.pdf> (tilgået 21. juni 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

hun ogsaa engang en Mand, naar hun ikke venter for længe! For de Damer ved Komædien, de bliver jo ogsaa gift, ikkesandt?

Jo! svarede Gerhard smilende – bed sig saa i Læben og kunde ikke afholde sig fra at spørge: men har Edith ikke engang været lige ved at skulle giftes her? –

Tys! sagde Madam Ravn og vendte de tilslørede Øjne ligesom lyttende mod Stuen, hvor Hr. Svanning nyligt havde siddet: Han er nu en Stakkel, er han, og har selv forskyldt det, og – intet Ondt skal siges paa ham – aldenstund vi ikke har givet os selv vor Natur og Matthias og jeg tog vel Pigebarnet for haardt dengang, skøndt vi mente det bedste men bare ikke forstod hende, som jeg senere har tænkt over og nu forstaaer. Ja med *ham* var det dog næppe gaaet og vor ældste Datter, som vi foreslog ham, vilde han ikke vide af at sige – og hun blev da gift i Jylland og sidder jo lidt smaat i det, men med en stræbsom Mand, en pæn Mand, og sine to Børn. Ja ja, det bliver hverken altid som det skal være – men sjældent bliver det heller saa galt, som det synes; og naar vi rækker saa vidt, at vi dør, saa er det maaske det bedste, vi kan komme til. Men tal blot ikke til Svanning derom – for han kan blive saa gal, saa gal aa de Mandfolk, som aldrig kan lære at styre sig – hvor mange Hug og Paamindelser de saa faar! *Der* skulde de lære af os Fruentimmer – for vi maa gaa og bære og bære og tie stille – hvad ondt og godt vi saa tænker tys!

Og saaledes var Sommeren nu næsten tilende. Gerhard saa' tilbage paa Opholdet i Invalidehotellet som paa en besynderlig Blanding af Oplevelse og Drøm – paa en Uvirkelighed, hvori tre, fire Menneskers Figurer og Karakterer tegnede sig bestemt nok og dog saa vagt, saa henflydende – knyttede sammen ved et magisk Baand, en Skæbnetraad, der kunde bryde hvad Øjeblik det skulde være – og som dog holdt – maaske holdt ved det, man kalder *Poesi*.

Gerhard smilede ved Ordet – og havde dog intet andet Udtryk derfor. Livet – forekom det ham – var ikke altid fortættet Handling, men langt oftere fortættede Følelser, Stemninger, intime Rørelser, Hemmeligheder, som enhver havde med sig selv og som maaske aldrig fandt noget Opgør.

De dør med os – eller de siver ud, halvt med halvt imod vor Vilje. Vi er alle Poeter, nogle med, andre uden kunstnerisk Fremstillingsevne. Denne Kaliban, som ernærer sig ved »tilfældigt Sjøv« og maaske ved en ubetydelig Aarpenge fra Slægtninge eller Familiens Bo – og Ulf, som ogsaa ernærer sig »tilfældigt« og som gaar med Døden i Hjærtet – begge de to, der ikke synes at kunne leve udenfor denne snevre Kreds, hvis lønlige Tiltrækning er over dem som Nationalfølelsen er over Nationerne og Kæmpen Matthias, der aldrig synes at tænke ud over Dagen, og hans halvblinde Kone, der kun tænker altfor meget, de begge to, der ernæres af Datteren, som de aldrig ser, medens den gamle Kone trykkes af en Sorg, der er en Hævn, som dog ikke synes at ramme hele det lille Invalidehotels lukkede Horisont og dog saa potenserede intime Liv, hvorpaa Købstaden ser ned med Prosaens bornerte Selvfølelse og Gerhards egen Stilling, usikker, utryg, mere paatvunget ham ved Tilfældigheder end valgt med velberaad Hu, og dog med en »Idé's« lysende Varme over sig hvad var det ander end Poesi? Hvordan, i alle gode Magters Navn, forvare sig imod Livets vilkaarlige Brutalitet, mod al den Hjerteraahed, som den stigende Udvikling slæber med sig fra Barbariet, om ikke man fledførte sig til Poesien som til en »mild Stiftelse«, der lader Eksistenskampens Vold og Lumpenhed og Uretfærdighed buldre som en Storm udenfor sine Mure? –

Poesien! skulde være Gerhards Løsen – som den var Ulf's, hvormeget han end gav sig Udseende af at forkætre og forsømme den

Og med Poesien i Form af Manuskriptet begav Gerhard sig den ikke ganske behagelige Gang til hans Svigerfa'r – Theaterchefen.

II

Dér i Chefens Arbejds- og Audiensværelse mødtes de altsaa igen – efter at de ikke havde set hinanden siden hin berømte Middag.

Og dér – fra Toppen af en Piedestal og fra det øverste af en